

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 109/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Š. C., L., zastúpeného JUDr. P. V., Advokátska kancelária, R., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 3 C/263/2007 zo 4. februára 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8 Co/106/2009 z 9. apríla 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Š. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2011 doručená sťažnosť Š. C., L. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 C/263/2007 zo 4. februára 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 Co/106/2009 z 9. apríla 2009.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Dňa 14. 11. 2007 som podal na Okresný súd v Ružomberku návrh o zrušenie opatrenia a zaplatenia nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Konanie na Okresnom súde v Ružomberku sa viedlo pod číslom konania 3C/263/2007. Pôvodne som v mojom návrhu uvádzal ako odporcu Ministerstvo vnútra SR, Pribinova 2 v Bratislave. Dňa 06. 05. 2008 som podaním na Okresný súd v Ružomberku k číslu konania 3C/263/2007-23 riadne označil odporcu a to Slovenská republika - Ministerstvo vnútra SR v Bratislave. Ďalej som uviedol, že podľa zákona číslo 514/2003 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nečinnosťou orgánu verejnej moci. Napriek takejto úprave a presného upresnenia odporcu ako pasívne legitimovaného v tomto spore Okresný súd v Ružomberku rozsudkom zo dňa 04. 02. 2009 môj návrh zamietol. Proti tomuto rozsudku som podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote, ale Krajský súd v Žiline rozsudkom zo dňa 31. 07. 2009 pod číslom konania 8Co/106/2009-280 rozsudok Okresného súdu potvrdil. Tento rozsudok sa stal právoplatný a vykonateľný dňom 14. 09. 2009.

Na základe takto zisteného skutkového stavu a rozhodnutia súdov som voči týmto nezákonným rozhodnutiam podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania a to na Generálnu prokuratúru SR do Bratislavy dňa 21. 06. 2010, ako aj môj podnet som opakoval novým podnetom na podanie mimoriadneho dovolania dňa 09. 08. 2010. Zároveň som podal dňa 09. 08. 2010 aj sťažnosť na rozhodovaciu činnosť Okresného súdu v Ružomberku a Krajského súdu v Žiline v právnej veci vedenej na uvedenom Okresnom súde pod spisovou značkou 3C/263/2007. ...

Na základe podania podnetu na Generálnu prokuratúru v Bratislave zo dňa 21. 06. 2010 bolo porušené ústavné právo na spravodlivý súdny proces, kde nečinnosť zákonnej sudkyne hraničila so zaujatosťou a neprofesionálnym prístupom.

Chcem poukázať na záverečné stanovisko Generálnej prokuratúry v Bratislave na moje podané mimoriadne dovolanie kde na strane 2 ods. 3 je uvedené čo citujem „nezaloženie podania zo dňa 06. mája 2008, správne označenie odporcu, možno považovať za inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, táto skutočnosť nie je právne podstatná. A podanie mimoriadneho dovolania by neprichádzalo do úvahy.“ Kto mal hlavný dôvod aby sa správne označený odporca nedostal do spisu, alebo aby sa len nedostal pod nasledujúce číslo v súdnom spise a mohlo sa

na súde s týmto dôkazom manipulovať, týmto sa Generálna prokuratúra nezaoberala, alebo sa nesmela. Na tomto skutkovom základe sa celé súdne pojednávanie na Okresnom súde v Ružomberku odohralo, že bol zle označený odporca...

Neprofesionálny prístup zákonnej sudkyne a jej zaujaté konanie je dôvodom na konanie pred Ústavným súdom v Košiciach a na dôvodnosť podania mojej ústavnej sťažnosti...

Som toho názoru, že táto moja ústavná sťažnosť má zásadný význam pre posúdenie celého prípadu a dovoľím si tvrdiť, že je v celom rozsahu dôvodná a opodstatnená, lebo v tomto mojom výnimočnom prípade mi zostáva len táto posledná možnosť mojej nápravy a uvedenia celého prípadu do správneho svetla a len touto ústavnou sťažnosťou ju môžem uviesť do pôvodného právneho stavu.»

Sťažovateľ v závere sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd takto nálezom rozhodol:

„Zamietnutím žaloby sťažovateľa na základe rozsudku Okresného súdu v Ružomberku pod č. k. 3C 263/2007 a Krajského súdu v Žiline pod č. k. 8Co/106/2009-280 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu upravenú v článku 46 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Rozsudky Okresného súdu v Ružomberku v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Slovenská republika Okresný súd Ružomberok je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu.

Prvostupňový rozsudok okresného súdu bol napadnuteľný odvolaním ako riadnym opravným prostriedkom. Túto možnosť sťažovateľ aj využil. Ochranu jeho označeným právam poskytoval v odvolacom konaní krajský súd, a tak ústavný súd už nemôže za žiadnych okolností podrobiť svojmu prieskumu napadnutý rozsudok okresného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd priamo z obsahu sťažnosti a jej príloh zistil, že tento rozsudok sp. zn. 8 Co/106/2009 z 9. apríla 2009 sa stal právoplatným 14. septembra 2009.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd stabilne zotrváva na stanovisku, že nedodržanie uvedenej lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože to kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde neumožňuje (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03).

Rozsudok krajského súdu z 9. apríla 2009 nadobudol právoplatnosť 14. septembra 2009. Sťažnosť bola ústavnému súde doručená 25. februára 2011, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej zákonom o ústavnom súde na podanie sťažnosti. V tejto časti tak ústavný súd posúdil predloženú sťažnosť ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie predloženej sťažnosti ako celku nepovažoval ústavný súd za potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, žiadosť o náhradu trov konania).

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd o sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2011